

**Men det här
var ju tråkigt**

Hamngatan, Arboga

© Torbjörn Gustafsson, 2022
Utgiven av TBGFoto

Omslagsfoto: Stenängsvägen, Arboga

Men det här var ju tråkigt.

Det sägs att i vissa språk finns det mer än hundra ord för snö eftersom det behövs för att beskriva alla dess olika varianter. För oss nordbor tror jag dock att ordet "tråkigt" är ännu mer beskrivande. Jag är också helt övertygad om att det finns mer än 100 betydelser av frasen "Men det här var ju tråkigt" beroende på hur man uttalar det. Ni vet sådana där små nyanser i språket som den som inte har svenskan som modersmål har svårt att höra och förstå. Tänk er att man säger "Men det här var ju tråkigt" när man får höra att Buzz Aldrin erkänner på sin dödsbädd att den första månlandningen inte alls skedde på månen utan filmades i öknen i Nevada. Mega-tråkigt för NASA eller hur? Jämför sedan det när man säger "Men det här var ju tråkigt" när man upptäcker att det är ett hål vid stortån i den nya strumpan. Inte alls mega-tråkigt. Inte ens för NASA eftersom det enkelt kan åtgärdas med ett litet plåster. Fråga min gamla fysiklärare, ifall ni inte tror mig.

Jag måste också medge, trots mitt svenska melankoliska sinnelag där man gärna vältrar sig i det tråkiga, att det finns något intressant i det tråkiga. Kan det vara så att något är så tråkigt så att det anses fint? Det finns ju t.ex. mängder musik och konst som är väldigt deprimerande och tråkig men eftersom det är "rätt" person som gjort det så anses den fantastisk och bra. Den andra ytterligheten är kanske som bilden här intill. Jag tror att vi alla kan enas om att den här bakgatan i Eskilstuna är ganska tråkig. En gata som till råga på allt heter Kungsplan. Man undrar ju vad det är som är kungligt här? Men mitt i denna tråkighet är det i alla fall någon som försökt och ansträngt sig för att få sin lilla restaurang att se attraktiv ut. Det man skulle vilja fråga ägaren är om de verkligen har lyckats eller bara gjort situationen ännu värre med noll kunder som resultat.

I den här boken tänkte jag därför belysa några av de definitioner av tråkighet som jag tycker är mest intressanta.

- "Men det här var ju tråkigt", i meningen av "Varför tänkte jag inte på det?". Ni vet hur det är, man ser människor som gör en massa roliga saker som man själv inte ens hade en tanke på att göra.
- "Men det här var ju tråkigt", i meningen av "Varför är jag inte sådär cool?". Vi har nog alla sett det och haft den känslan när man möter någon cool människa på gatan.
- "Men det här var ju tråkigt", i meningen av "Varför blir det alltid så här?". Den där känslan av hopplöshet eftersom allting bara blir fel hur man än gör.
- "Men det här var ju tråkigt", i meningen av "Varför blev jag också gammal?". Den förskräckliga upptäckten av att allt blir gammalt och slitet. Även jag själv.
- "Men det här var ju tråkigt", i meningen av "Jag hinner ju inte med". Mitt liv består ju bara av stress och tråkigheter istället för livskvalitet.
- "Men det här var ju tråkigt", i meningen av "Skulle jag ha klottrat?". Tanken på att göra något förbjudet för att bli av med lite frustration.
- "Men det här var ju tråkigt", i meningen av "Varför har inte jag sett allt det där vackra?". Konsten att kunna stanna upp och se det vackra i vardagen.

Jag hoppas läsningen inte blir alltför tråkig.

Kungsplan, Eskilstuna

Men det här var ju tråkigt, att inte jag tänkte på det.

Ända sedan jag var liten har jag velat vara med i ett band och spela musik men eftersom min musiklektör sa att jag var tondöv, la jag det på hyllan. Nu har jag dock upptäckt att det finns en roll som jag skulle kunna klara av. Spela ståbas i ett brötjazzband. Lyssna själv får ni se, det verkar superenkelt. Bom, bom, bom, bom,... i lite olika tonarter bara. Gud vad jag älskar sånt som är skitenkelt men ger cred ändå.

Annars gör jag det bara komplicerat för mig om dagarna. Just nu sitter jag och funderar på vad jag ska göra på semestern. Här är några förslag jag kommit på:

- Åka till fängelset i Kumla i en gammal bil och med en skitlång stege på taket. Parkera vid muren, kliva ur och börja räkna steg samtidigt som jag noggrant noterar i en liten svart bok.
- Köpa alla nya trädgårdsväxter inlindade i en matta och se till att lasta ur dem ur bilen kl. två på natten. Sedan gräva ner dem nattetid med pannlampa på huvudet.
- Installera massor av UV-ljus i garaget. När sedan polisen knackar på och anklagar mig för att odla marijuana ska jag bara stå där och fånstrirra på dem, endast iklädd speedos och solglasögon.

Men jag är nog alldeles för tråkig för allt detta. Sånt gör ju bara Jönsson-ligan på film eller någon ball yngling på Tik-Tok. Att jag lite då och då av misstag råkar "rocka" mina sockor är nog inte tillräckligt för att inte fackas in som tråkig.

Men varför är det så? För det är ju också när man ser andra göra alla dessa roliga eller viktiga saker som man inser vad man missar. Alla dessa engagerade människor som vet hur man ska leva. Här är en lista på mina teorier.

- Vissa människor utvecklar tråk-gener istället för livsglädje-gener. Läste på internet att man förväntar sig ett genombrott i forskningen och Nobelpris om ett par år. Vaccin sedan inom en 10-års period. Tror jag.
- Vissa personer bryr sig mer om vad andra tycker än vad de tycker själv och därför inte törs leva ut. Har provat att bota detta symptom med happy socks och gladpack lindat över hjässan utan resultat.
- Vissa människor är seriösare än andra och därför bara fyller sina hjärnor med nyttiga och allvarliga tankar. Men att oroa sig för om man blivit dement eller fått dålig hörsel, gör väl inte mig extra tråkig, eller hur? Visst?

Men å andra sidan så är det inte så dumt att vara tråkig heller, så länge man kan kolla in dom där andra. Lite kul är det ju faktiskt och så slipper man ju allt arbete. Win-win, liksom.

Edinburgh, Skottland

Medeltidsdagarna, Arboga

Å-racet, Köping

Prideparaden, Stockholm

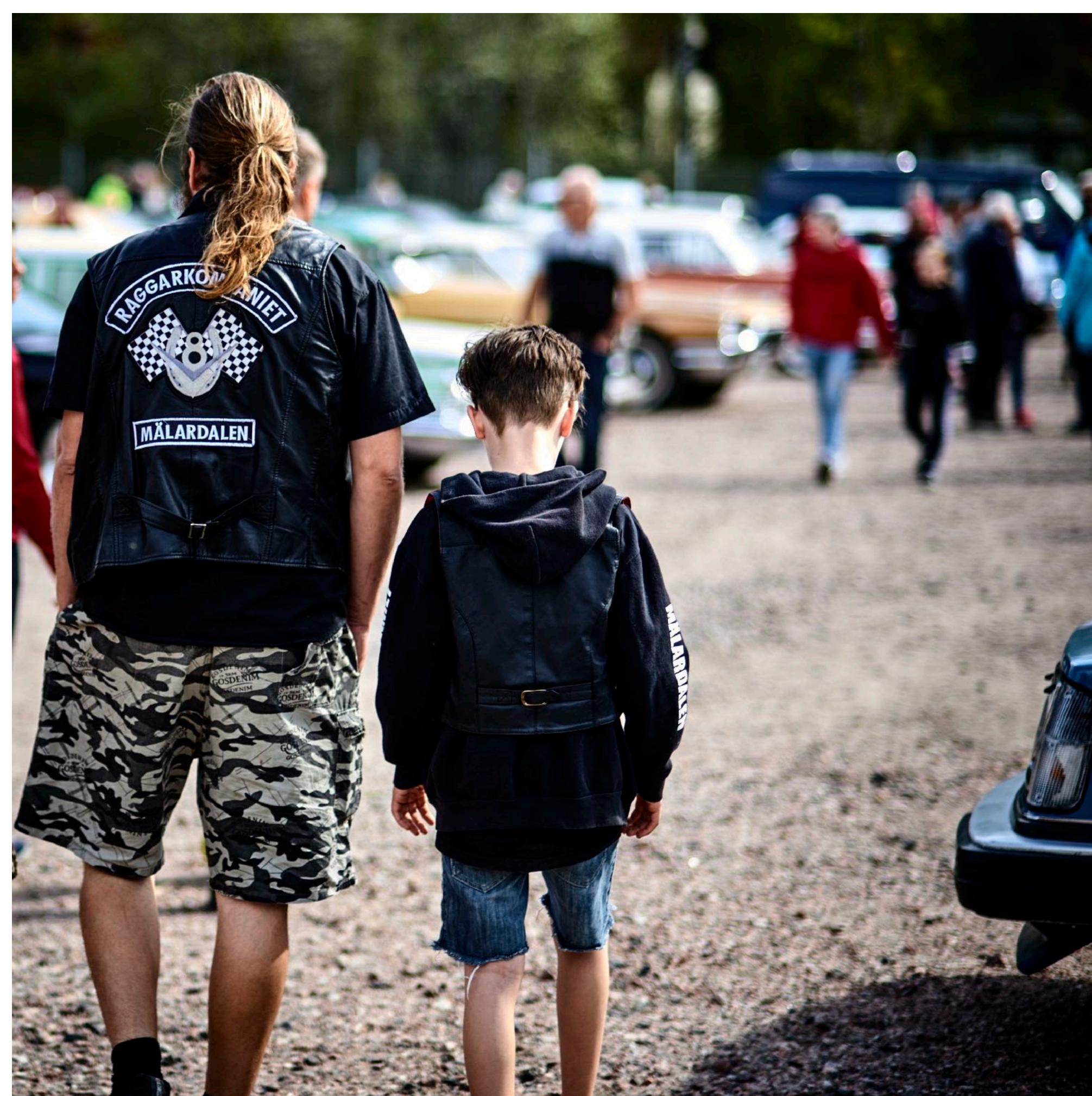
Prideparaden, Stockholm

Run for your lives, Örebro

Run for your lives, Örebro

Fellingsbro motordag

Arboga Meet

Arboga Meet

Arboga Meet

Drottninggatan, Stockholm

Santa Maria, USA

Stortorget, Örebro

Wadköping, Örebro

Men det här var ju tråkigt, att inte jag är så cool.

Det har kommit ut en hel del superhjältefilmer under senare år. Det har ju till och med kommit ut flera filmer där olika superhjältar samarbetar. Avengers till exempel. Men tänk om Avengers fanns i verkligheten. Då måste det ju suga att vara Batman eftersom han inte har någon superkraft utan bara balla gadgets. Tänk om det t.ex. händer något nere vid Wall Street i New York och alla Avengers har samlats för att ta en öl på Hard Rock Cafe vid Time Square. Alla superhjältar kastar sig då ut på gatan och flyger, hoppar, klättrar, etc. till katastrofområdet medans Batman får åka iväg i sin raketbil. Fastnar sedan i trafikkaoset runt Penn Station och tvingas ta tunnelbanan som en vanlig man. Det är nu som man förstår varför Fantomen, som inte heller är en superhjälte, alltid är förklädd i en trenchcoat när han inte vill bli igenkänd. Något att tänka på herr Batman, speciellt när du tillsammans med Stålis måste flyga till Europa för att rädda världen och du tvingas åka med United Airlines samtidigt som din reskamrat flyger ledigt bredvid.

Fast det kanske inte är så enkelt att vara Stålmannen heller. Tänk dig att ha ett sånt utseende, så bara du sätter på dig ett par glasögon så är det ingen som känner igen dig. Tänk på alla svåra val man måste göra:

- Face-ID på mobiltelefonen med eller utan glasögon?
- Fotot i passet med eller utan glasögon? Hur fungerar förresten passkontrollen när han flyger till Europa och räddar världen? Tar Heathrow emot självflygande superhjältar?
- Hämta ut reservtrikån från kemptvätten med eller utan glasögon?
- Extra knepigt måste det ju vara när man är hos optikern för att prova ut nya glasögon. Fast det kanske inte är något problem nu för tiden när man kan köpa bågar på nätet. Gäller bara att komma ihåg om man har glasögon på ID-kortet eller inte, så att man kan hämta ut paketet på posten.

I vilket fall som helst så borde Stålis ha ett glasögonfodral insytt i trikån för att klara all knepiga situationer. Man undrar var den bästa placeringen i så fall är så att de inte går sönder när han fajtas.

Besvärligast måste det nog i alla fall vara för Fantomen. Tänk dig att du är tjuvjägare i Afrika och precis har skjutit en noshörning. Noshörningshorn är ju "good for man", så man får ju bra betalt för dem. Då, ur närmaste buskage, hoppar det fram en snubbe endast iklädd en blå onepiece. Kalsongerna sitter utanpå och i ansiktet bär han en mask som han lånat av Björnligan. Förutom sina muskler och sina två Colt M1911 har han en ring som han hotar att tatuera en dödskalle i ditt ansikte med. Inte mycket att komma med. Vad jag vet så jobbar tjuvjägarna i grupp och bär ryska Kalasjnikov. En gratis dödskalletatuering i ansiktet tackar de säkert inte nej till heller. Man förstår varför varken Marvel eller DC vill ha med honom att göra. Återstår nog bara för honom att dricka öl med Guran i djungelkojan.

Så det kanske inte är så dumt ändå att vara en vanlig tråkig gubbe istället för en cool snubbe. Och inget hindrar ju att man kollar in dem och funderar på hur de har det egentligen.

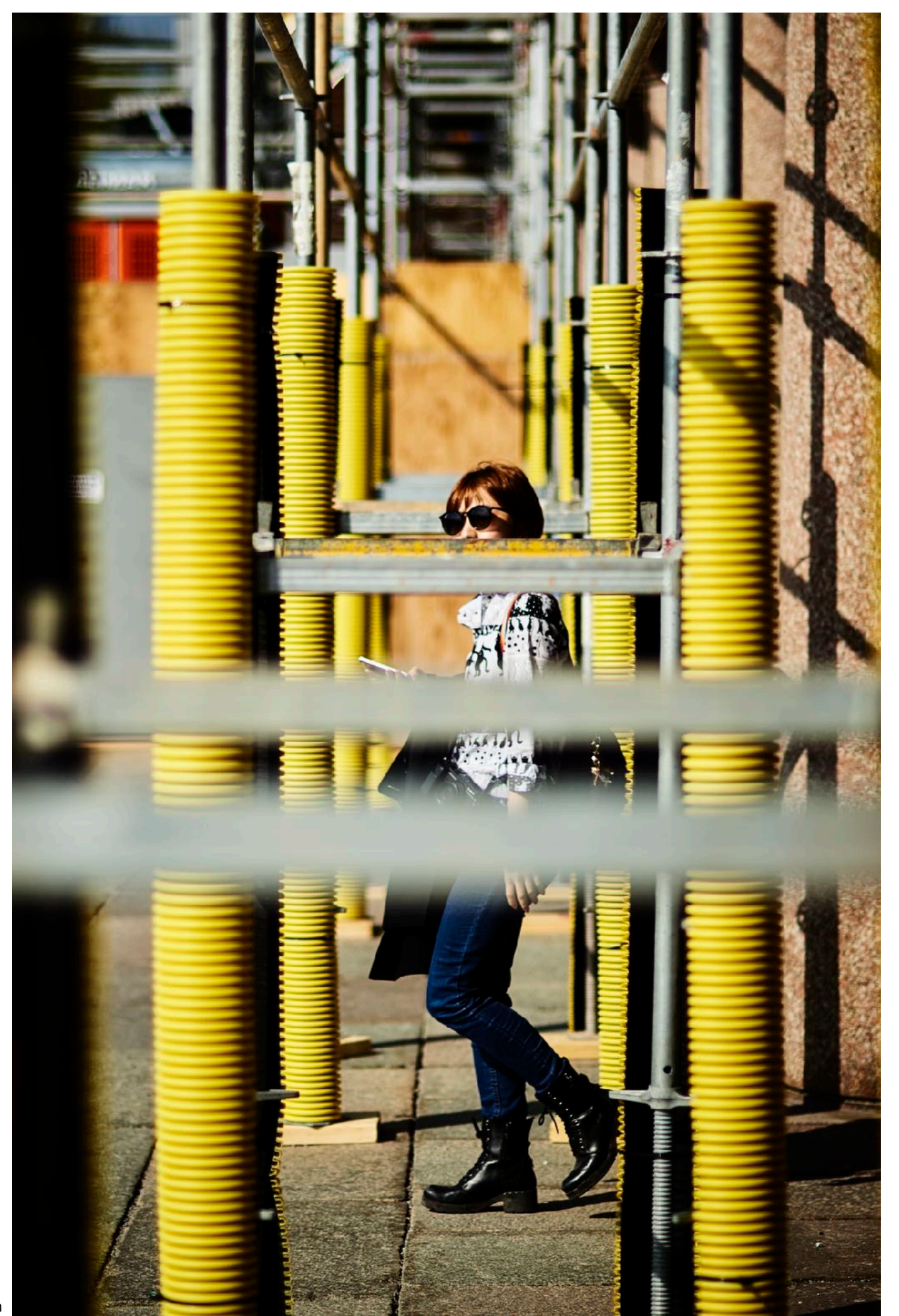
Slussen, Stockholm

Borgmästaregatan, Nora

Jädersbruk, Arboga

Arboga Meet

Södermannagatan, Stockholm

Arboga Meet

Stortorget, Örebro

Men det här var ju tråkigt, att det alltid ska bli såhär.

När jag såg en bild av Mike Tyson's nacke förstod jag att han inte bara tränade på att slå ner sin motståndare så hårt som möjligt, utan även på att kunna ta emot rejält med stryk. Har man en stark nacke kan man, enligt uppgift, undvika glaskäke. D.v.s ta emot hårdare slag utan att få hjärnskakning. Tänk om det är så man ska resonera i de vanliga livet också? Alltså inte bara fokusera på att armbåga sig fram (Btw, det är därför jag bor i "Armboga") genom att trycka ner alla som står i vägen i sin jakt på det lyckliga livet. Man kanske ska träna på att tåla motgångarna också. Här är i så fall några tips från PT'n i "Armboga":

- Använd dina topps för att peta in vaxet i öronen för att på så sätt inte höra när de snackar skit om dig vid kaffeautomaten.
- Sov under en kartong på balkongen eller uteplatsen året om. På så sätt klarar du av att vara uteliggare efter att du fått sparken för att du började med fredags-GT'n lite tidigare än planerat.
- Träna på att alltid bära en Trygg-Johan (Pripps blå) i jackfickan som du snabbt kan bedöva dig med, efter att din respektive har berättat en och annan undanträngd sanning för dig.
- Träna på att bära stödkrage så du klarar av rehabiliteringen efter att du drattat på ändan på väg hem från krogen.
- Öva på trovärdiga lögner framför spegeln som du sedan ska dra när farbror polisen tar dig på bar gärning.

Som ni märker så är det här med positivt tänkande inte riktigt min grej. Har ni t.ex. tänkt på att det är en stor skillnad på "Bara det inte blir tråkigt." och "Bara det inte blir allt för tråkigt."? Om man är en pessimist som jag blir det lätt den andra meningen man oftast använder. På så sätt kan man ju utgå ifrån att det blir dödstråkigt, och slipper bli besviken. Det kallar jag positivt tänkande!

Men å andra sidan kanske det är dumt att streta emot. Sluta kasta sten på skylten till psykiatri-mottagningen som man tvingas besöka en gång i veckan för sin ångest. Kanske är det bättre att däcka vid första motgången och hoppas på att någon tycker synd om en och sätter på ett plåster. Ibland kan det också mildra lite genom att titta på andra människor som också ser ut att gå i djupa tankar. Ni vet, "Det kunde vara värre, tänk på Lajka".

Hantverkargatan, Västerås

Edinburgh, Skottland

Hötorgsgången, Stockholm

Sergelgatan, Stockholm

Arboga Meet

Prag, Tjeckien

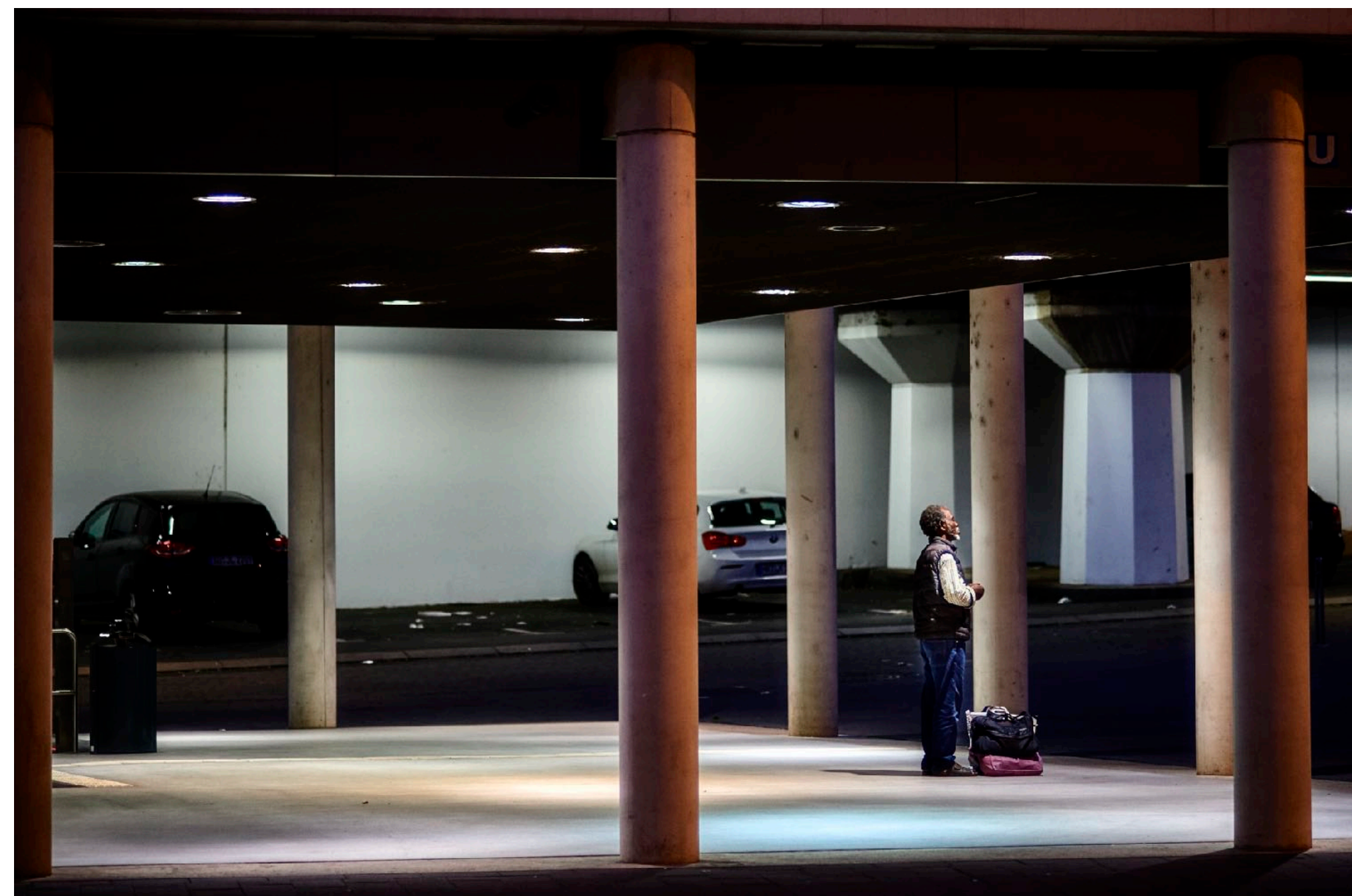
Sergelgatan, Stockholm

Slussen, Stockholm

Slussen, Stockholm

Köln, Tyskland

Edinburgh, Skottland

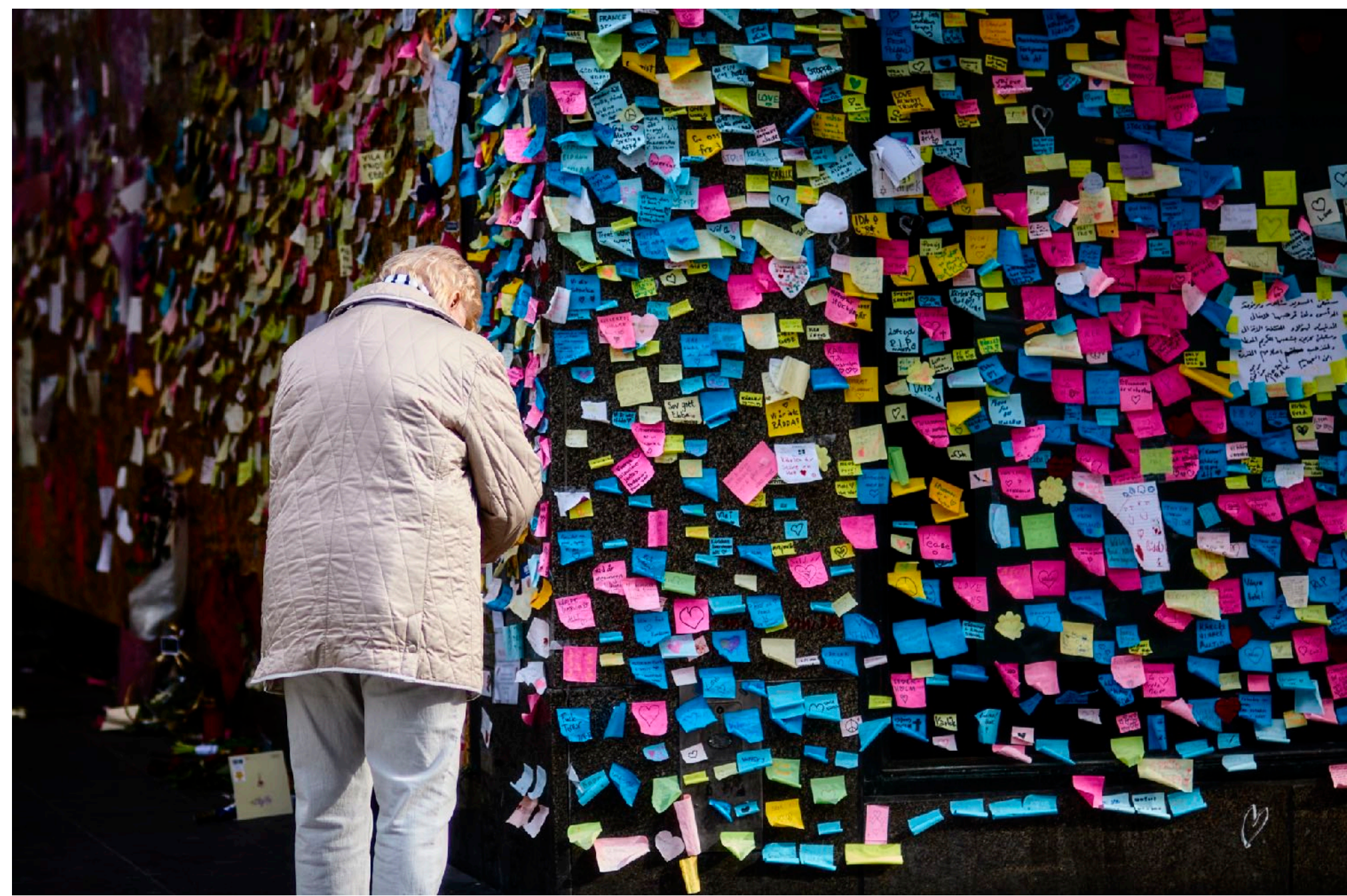
Noe Arksgränden, Stockholm

Ahllöfsparken, Arboga

Sergelstorg, Stockholm

Drottninggatan, Stockholm

Men det här var ju tråkigt, att jag också blir gammal.

Har ni tänkt på att det där med ekonomiskt oberoende verkar hänga ihop med en hel del förpliktelser. Eller ja, med ekonomiskt oberoende menar jag bara lite extra pengar i kassan. Ekonomiskt oberoende är väl bara oljeschejker och fotbollsspelare. Jag hörde t.ex. att den franske spelaren Kylian Mbappé har en grundlön på 20 SEK per sekund, dygnet runt, för att sparka boll och finnas till. Man förstår att han filmar när han blir lite illa behandlad på plan. Hur ska någon annars tycka synd om honom?

Men åter till ämnet. Tänk om du vinner jackpott på lotto, även om det är ganska osannolikt. Sannolikheten är nämligen 1 på 14 miljoner. Vilket ska jämföras med sannolikheten att dö i medelåldern är 1 på 1000 även om man inte har några allvarliga sjukdomar. (törs inte ta reda på vad sannolikheten är i öfre medelåldern som jag befinner mig i) Men om det ändå plötsligt händer, då förväntas det att man ska tillbringa resten av sitt liv på en sandstrand och lapa sangria. Eller ännu värre köpa handväskor, klockor, sportbilar och sedan gå runt och visa alla andra vilka erbarmliga losers de är.

Jag har också märkt att gå i pension inte är så busenkelt det heller. Här är en lista på saker som förväntas:

- Handla med kontanter på Konsum och prata alldeles för länge men personalen i kassan. För man vill ju inte tillhöra kategorin pensionärer som försöker betala med kort och till slut blir tvungen att be kassörskan om hjälp med att knappa in koden. "Tack kära vän och koden är 7532".
- Klä sig ordentligt i beiga kläder på sommaren. Gamlingar fryser ju så fasligt men har man beige på sig klarar man av lite solljus också utan att få värmeslag.
- Prata om sjukdomar så fort man får tillfälle. Visst var man bättre förr, eller hur?
- Prata för sig själv. Men det är ju klart, vem vill prata med en gammal stofil.
- Ha stödstrumpor och fotriktiga skor. Stödstrumpor är extra klädsamt till kortbyxor och sandaler.
- Spilla mat på skjortan eller blusen trots att man dragit ner på klädtvätten eftersom man som gamling inte svettas längre. Och är man extra försiktig kanske den där skjortan håller livet ut, trots blåbärsfläckarna.
- Ha en trött hund som man sakta, sakta rastar samma runda varje dag. Vaffavaffa.
- Vara i vägen i affären, på tåget, på bussen samt förvirrat försöka köra bil i rusningstrafik så sakta så att medtrafikanterna allvarligt funderar på självmord.
- Tror ni kan räkna upp minst lika många till...

Varför ska det vara så komplicerat att bli gammal? Kan man inte bara få va, som det heter här i Arboga. Tänker därför nu enbart leva på champagne och jordgubbar som jag via ett sinnrikt kan-ban system får levererat till hängmattan. Man ska ju ändå dö snart så VAF. Den sannolikheten är ju till och med större än att vinna ett badlakan på Melodikrysset.

Västergatan, Öregrund

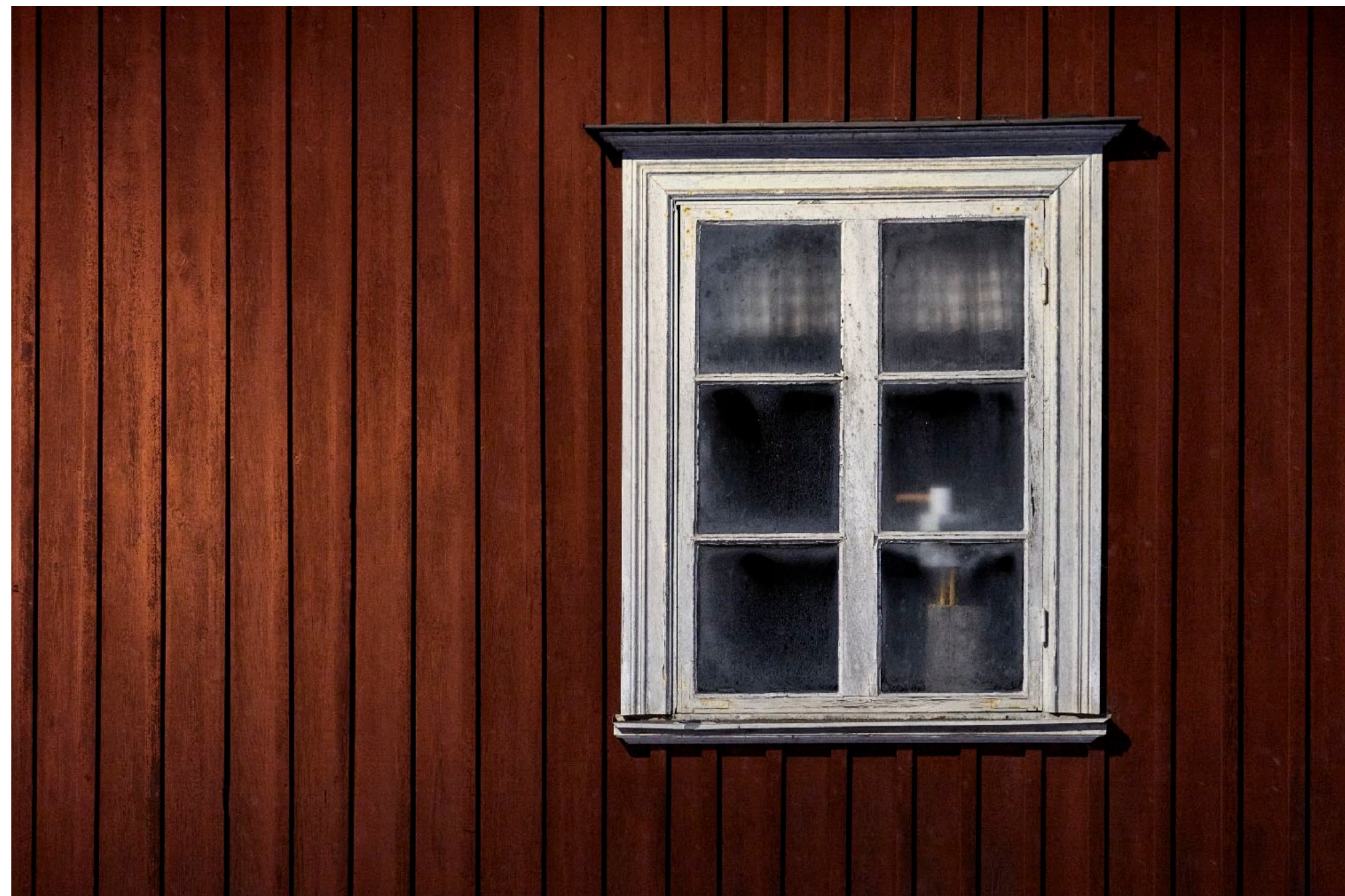
Kapellgatan, Arboga

Kapellgatan, Arboga

Glasgatan, Köping

Ahllöfsgatan, Arboga

Stora Torget, Västerås

Katarina Västra Kyrkogata,
Stockholm

Karlbergsgatan, Köping

Magasinsgatan, Örebro

Kutens Bensin, Färö

Snickaregatan, Östhammar

Arboga järnvägsstation

Hantverkaregatan, Köping

Men det här var ju tråkigt, att nån klottrade här.

Har ni tänkt på vilket stort misstag det var att döpa om Svenska Flaggans Dag till Sveriges Nationaldag. Den 6:e juni kommer aldrig att bli den nationaldag som riksdagen drömde om. Det är ju Midsommarafton som är vår nationaldag. För det är ju då som svensken betar sig som en norrman på "suttonemaj". Varför kan vi inte bara erkänna det och istället vara stolta över vår tradition? För om vi erkänner att midsommar är vår nationaldag borde vi ju också kunna ta bort ledigheten den 6:e och flytta den till måndagen efter midsommar. Att vara ledig på måndagen efter Midsommar kommer att lösa många problem. Inte för att vi behöver fler dagar att nyktra till på, utan för att driva ut all ångest för vad man faktiskt gjorde på Midsommarafton. Visst finns det tonvis med saker som vi alla ångrar. Här några exempel.

- Att du tafsade på grannens respektive när du sträckte dig efter Västerbottenosten (svider i kinden efteråt).
- Att du visade könet när du blev arg på festarrangören (fråga Anders Borg, han vet)
- Att du gjorde kanonkula i poolen och skvätte ner värdinnans nyköpta, dyra, klänning.
- Att du brände vid oxfilén på grillen och fick servera korv istället (fråga mig, jag vet).
- Att du somnade på toaletten efter sillunchen.
- Att du, på grund av din tävlingsinstinkt, tacklade ner ett stackars barn under midsommarlekarna.
- Att du berättade sanningen för värdinnan när hon frågade dig vad du tycket om den vedervärdiga currysillen.
- Att du hällde ut det hemgjorda vinet i värdfamiljens dyraste blomkruka så att det 40-åriga apelsinträdet dog.
- Att du öppnade och tömde flaskan med den lång-lagrade Whiskeyn som du skulle spara till din 75-årsdag.

Oj,oj, oj, oj. Nu när man tänker efter så måste vi nog ha ledigt minst en vecka till för att bränna ut all den här ångesten.

Jag tror också att allt det här hänger ihop med att det klottras så mycket nu för tiden. Det är helt enkelt ett sätt att få utlopp för all frustration och ångest. Men det gäller att inte slarva. Man kan ju tänka sig vilken extra frustration personen drog på sig när hen upptäckte att J-et blev felvänt i klottret här bredvid. Det kanske därför är bättre att bara titta på klottret och låtsas att man gjort det själv. På så sätt kan man ju lättare skylla på någon annan när farbror polisen konfronterar en. Och faktiskt gå iland med det.

Rudbecksgatan, Örebro

Lissabon, Portugal

Edinburgh, Skottland

Peter Myndes Backe, Stockholm

Düsseldorf, Tyskland

Lissabon, Portugal

Södermannagatan, Stockholm

Lissabon, Portugal

Krakow, Polen

Gasverket, Stockholm

Gasverket, Stockholm

Men det här var ju tråkigt, jag hinner ju inte med sig själv.

Visst är det så att vi alla känner någon som vi misstänker är lite "koko". Det händer ju också att man sedan misstänker att det är värre ställt än man tidigare trott och då måste ta till den lite högre misstankegraden "kokobahia". För risken finns ju att personen sedan blir "riktigt kokobahia", så det gäller att förbereda sig.

Det där med att vara "lite ding" och sätta rätt etikett på dingheten är kanske inte heller är så lätt som man kan tro. Hur rangordnar man dumhet egentligen? Om vi säger att "mentalt abnorm" är det värsta man kan bli och "lite ding" det minsta. Hur ska man då gradera det som är emellan? Hur förhåller sig "skvatt galen" i förhållande till "rudis"? Och en som är "seg i kolan", är den personen mer "knäpp" än "korkad"?

Om man sedan är lite "allmänt dum i huvudet" som jag, så är det ju också viktigt att ens dumhet bedöms på ett riktigt sätt. Man måste ju få rätt titel liksom och bli kallad för det man är. För vem vill få benämningen "ett riktigt pucko" om man inte är det? En gång var det faktiskt en tant som skrek "jävla pucko" efter mig bara för att jag hade parkerat min gamla gedigna SAAB så hon inte kom ut med sin Östermalms-Jaguar. "Särdeles korkad" hade jag kunnat gå med på för mitt tilltag, men inte detta övertramp. Ett "jävla överklasspucko" var hon ju själv.

Vad ska man göra med all denna ilska över att man bara har knäppskallar omkring sig? Allt bara för att man försöker leva upp till alla krav i dagens samhälle. Det som kan trösta lite i den här situationen är i alla fall att stanna upp och titta lite på alla runt om kring en. Visst finns det en del personer som har minst lika bråttom i livet som en själv? Visst ser de lite vilsna och frustrerade ut? Visst? Snälla?

Centralstationen, Stockholm

Sergelgatan, Stockholm

Jakarta, Indonesien

Stora Torget, Västerås

Drottninggatan, Stockholm

Edinburgh, Skottland

Lissabon, Portugal

Drottninggatan, Stockholm

Klostergatan, Örebro

Edinburgh, Skottland

Rådhusgatan, Arboga

Men det här var ju tråkigt, att jag inte sett allt det vackra.

Jag läste i en tidningen att i Saudiarabien finns det en skönhetsävling för kameler. Jo det är sant och den här säsongen blev 40 uppfödare diskvalificerade för fusk. Dessa uppfödare hade nämligen opererat de stackars kamelernas öron samt använt botox för att skapa riktigt pussiga läppar. Det första som slår en när man läser detta är ju: Hur kan man lägga ner så mycket arbete på en kameltävling? Svaret fanns längre ner i artikeln. Vinstpotten var för den här säsongen hela 600 miljoner kronor. Inte konstig att ca. 30 000 kameler var anmälda till tävlingen. Det är ju nästan så att man själv säger upp sig från jobbet, åker till Ormöga Kamelranch på Öland och köper en kamel av Bengt Erlingsson och flyttar till Saudiarabien. Chansen att vinna är ju i alla fall mycket högre än att spela på nätkasino.

Det andra som slår en är ju sedan: Det verkar inte finnas något tak för vad vissa personer verkar vilja betala för skönhet. Normen för skönhet är ju också olika i olika delar av världen. Här i Norden t.ex., tycker många att det är vackert att vara solbränd medans i Asien bär många paraply för att skydda sig mot solens strålar. Hur ska man då veta att man gör rätt för att få ut maximal lycka i dessa globala tider?

Men anledningen till all denna skönhetshets tror jag helt enkelt beror på människans ständiga jakt på lycka. Den senaste forskningen visar ju på att lycka inte är ett normaltillstånd. D.v.s. när man väl har köpt den där dyra skönhetsoperationen, tatueringen eller drömbilen, så är man bara lycklig en kort stund innan den tråkiga vardagen börjar skava igen. Så det kanske inte är så dumt ändå att ta en selfie, lägga på ett skönhetsfilter och posta på Insta. Stunden av outgrundlig lycka är nog, enligt forskarna, detsamma som de mer ambitiösa alternativen. Om man sedan ser på att själv ge Insta-likes som välgörenhet, kan man ju också få en kick av detta.

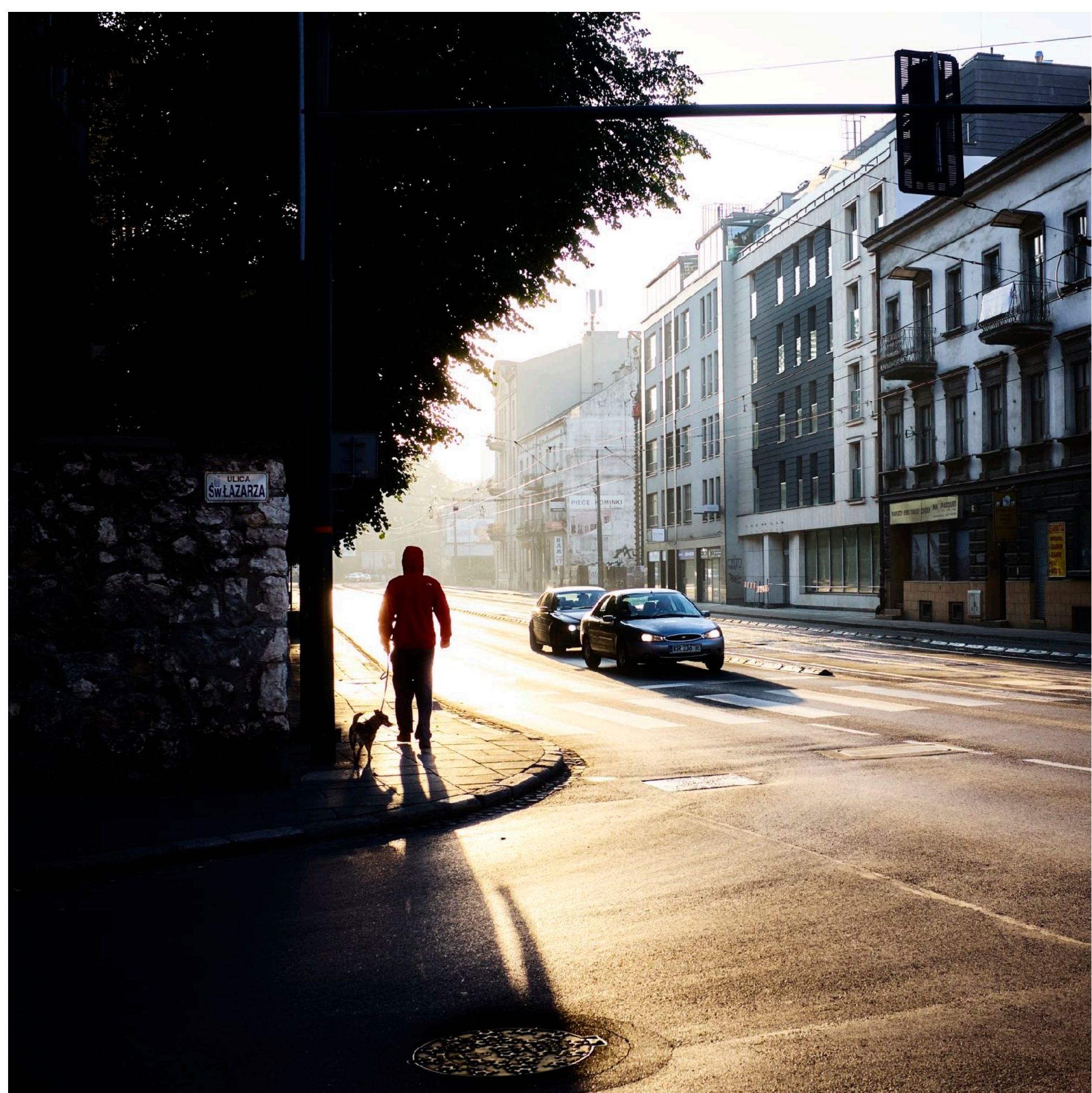
Ett ännu enklare sätt är nog ändå att stanna upp och faktisk se det vackra i vardagen. En solnedgång är ju t.ex. mycket vackrare i verkligheten än på telefonen oavsett hur många likes den får.

Hantverkargatan, Stockholm

Los Angeles, USA

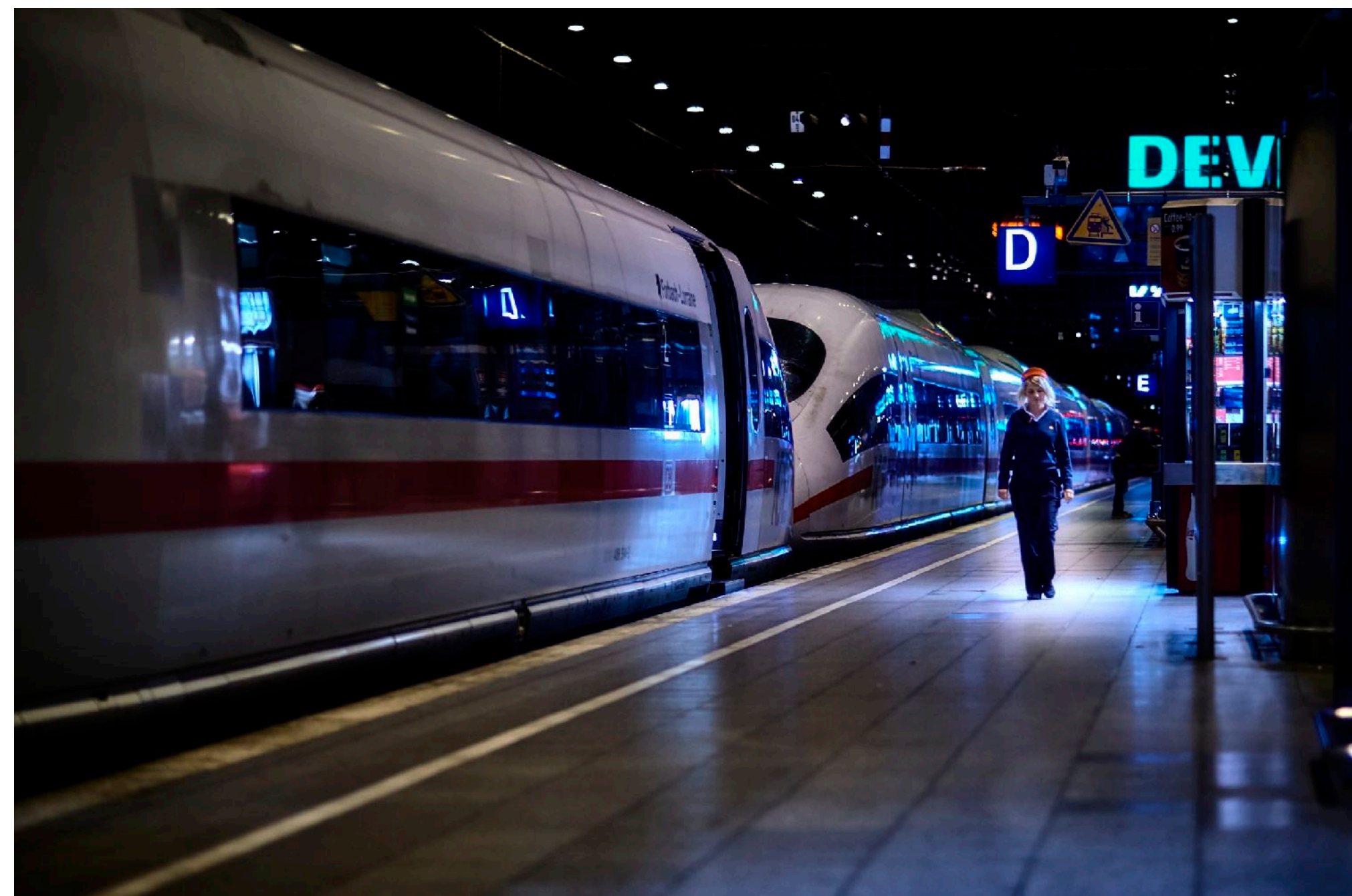
Krakow, Polen

Singapore

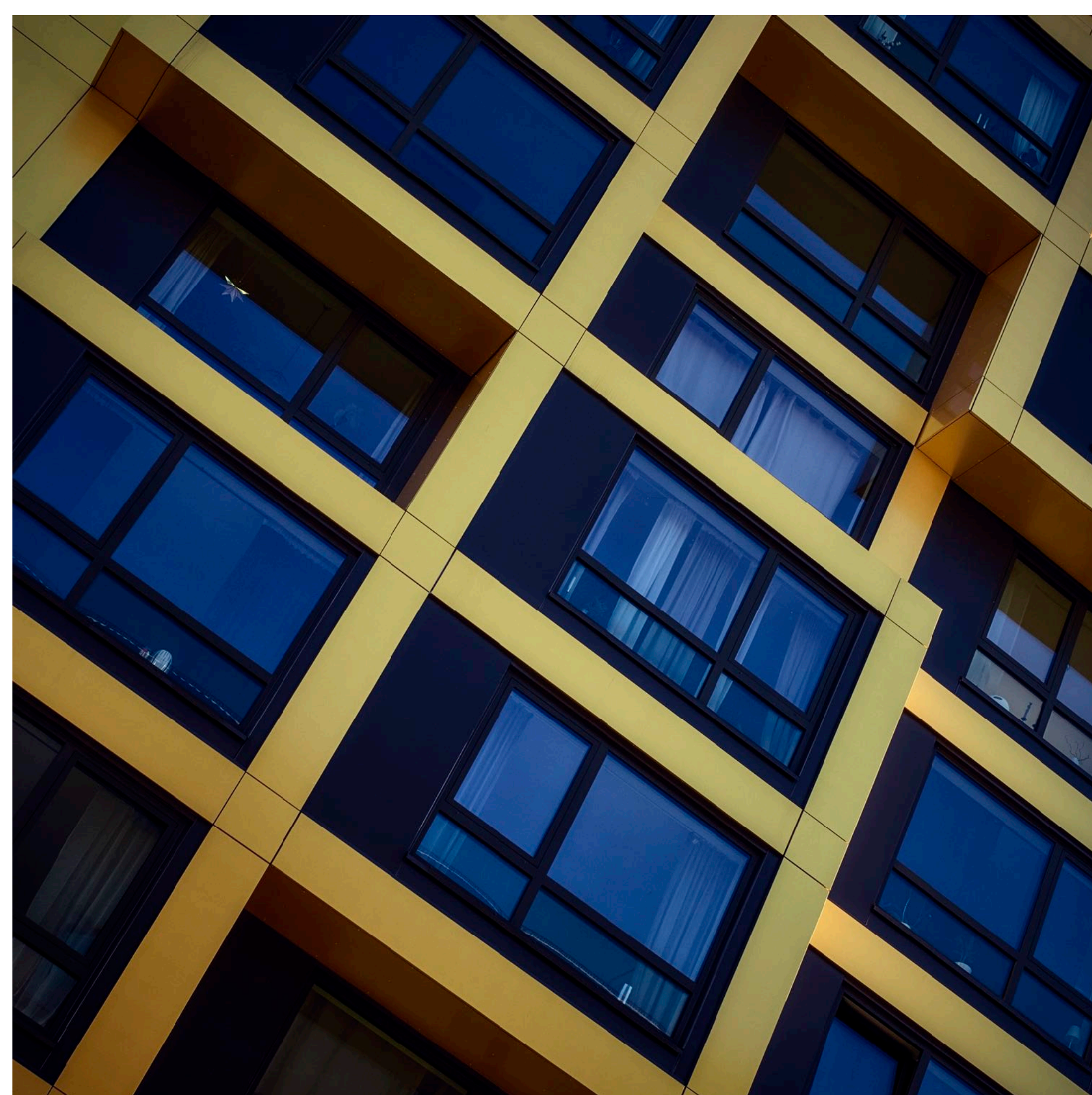
Klostergatan, Örebro

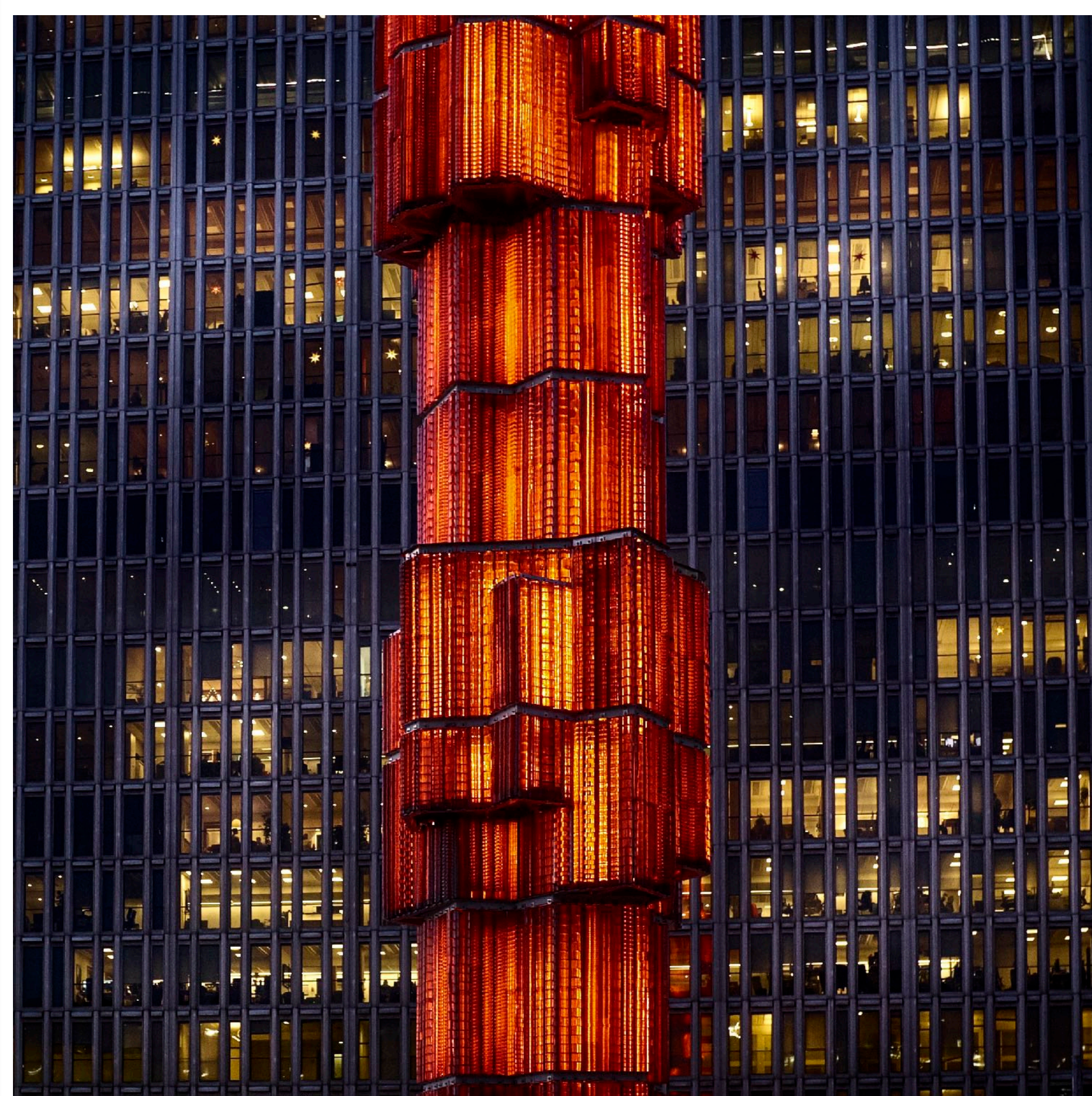
Köln, Tyskland

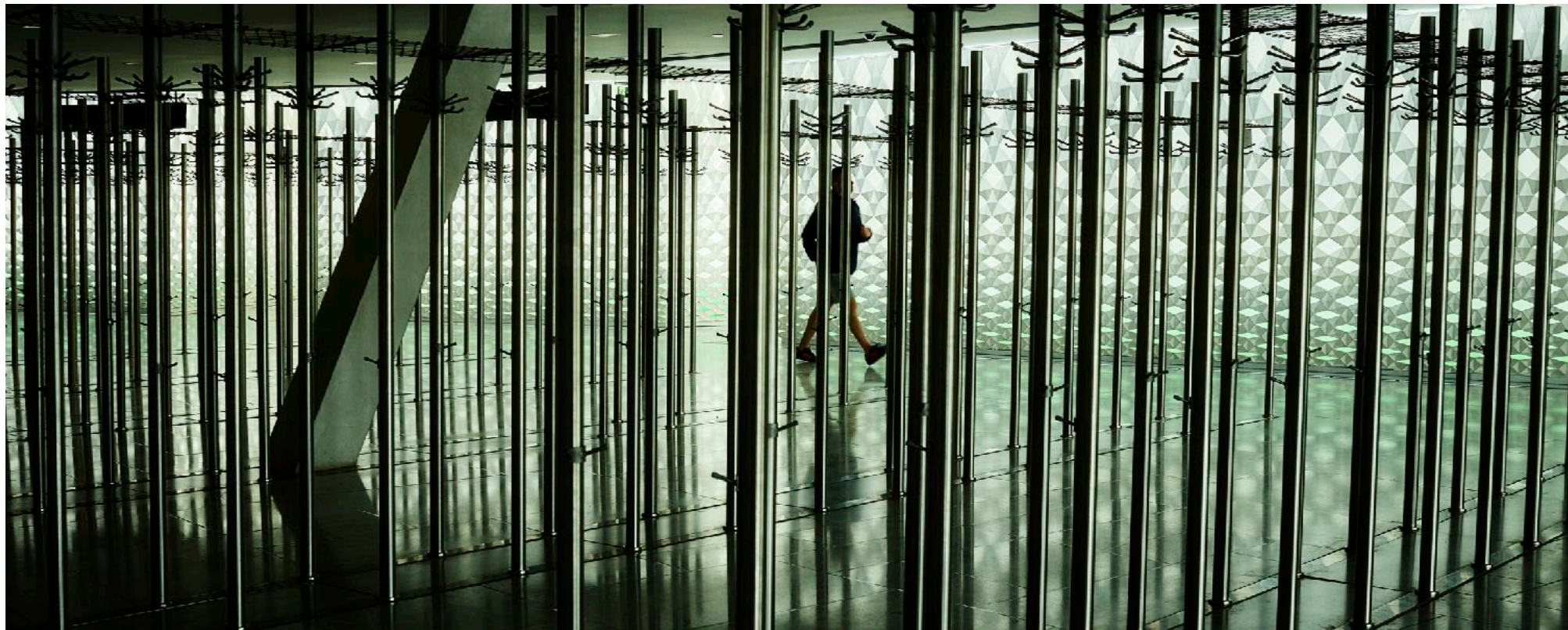
Skomakargatan, Västerås

Södra Grev Rosengatan, Örebro

Sergels Torg, Stockholm

Operan, Oslo

Men det här var ju verkligen tråkigt, att boken är slut.

Nu måste jag tyvärr sluta med allt mitt raljerande och funderande kring vad livet egentligen går ut på. För allt har nämligen blivit så förbaskat komplicerat nu för tiden. Det där med att gå ut med soporna är ju bara en vindpust jämfört med alla tabun i samhället. Som bevis på detta kommer här en lista på några saker som det är tabu att prata om eller ifrågasätta i dagens Sverige.

- Hundar. Jo faktiskt och här skulle jag kunna skriva en massa exempel på vad som är tabu men jag törs helt enkelt inte. Tröskeln för vad som tolereras är helt enkelt för låg, så det får räcka med lite vaffa, vaffa, vaffa.
- Religion. Att fråga sig om Påven har en rolig hatt, är ok, men där går gränsen. Allt annat kommer att göra så du får brinna i helvetet i oändlig tid. Har ni föresten tänkt på att det verkar ta ca. 2000 år för att få en religion accepterad, hur korkad den än är. Det är ju därför Scientologerna fortfarande är ifrågasatta.
- Zlatan. Klart grabben ska spela i landslaget även om han inte är nåt vidare på att vara en lagspelare. The God has returned!
- Jantelagen. Gäller speciellt vissa pengar. "Gamla pengar" är ju som ni vet finare än nya, av någon konstig anledning. Att själv jobba ihop en förmögenhet, är tydligen inget man ska skryta med. Är det möjligen Tjabo med familj som har lagstiftat detta?

I och med detta överlåter jag därför nu allt fortsatt klagande till er. Det är bara att ta på sig gnällbältet och sätta igång!

Men det här var ju tråkigt

Jag måste medge, trots mitt svenska melankoliska sinnelag där man gärna vältrar sig i det tråkiga, att jag finner det lite intressant allt det tråkiga. Kan det vara så att något är så tråkigt så att det anses fint? Det finns ju t.ex. mängder med musik och konst som är väldigt deprimerande och tråkig men eftersom det är "rätt" person som gjort det så anses den fantastisk och bra. Den andra ytterligheter är kanske som bilden här ovan. Jag tror att vi alla kan enas om att den här gatan i Hallstahammar, även om den lokala affären gör allt för att locka till sig nya kunder, är ganska tråkig. Och kanske är det just tråkigheten som är det genialiska draget för en lågpriskedja? Inga onödiga kostnader på utsmyckning här inte!

I den här boken tänkte jag därför belysa några av de definitioner av tråkighet som jag tycker är mest intressanta och ligger mig varmast om hjärtat. Jag har även fyllt ut med bilder som på något sätt exemplifierar denna tråkighet.

Hoppas läsningen inte blir allt för tråkig.

/Torbjörn Gustafsson